

[Handelsministeren.]

til den gamle Indløselighed med Guldmønter. Men noget bestemt derom kan ikke siges. Det, som kommer i Betragtning, navnlig da i de store Lande, er dette, at Guldproduktionen ikke synes at være paa Højde med de Krav, der stilles, saaledes at der synes at være en Tendens til, at Guldets Pris vil stige. Denne Tendens vil da igen udløse sig paa den Maade, at Varepriserne vil falde, og det er jo udenfor al Tvivl, at et almindeligt Vareprisfald vil volde store Vanskeligheder, ikke mindst i Danmark, og derfor er man tilbøjelig til at holde paa Guldet og ikke lade det komme ud i den almindelige Cirkulation, hvorved man vilde faa mindre Herredømme over det. Personlig vilde jeg egentlig ønske, at man kunde gaa over til den almindelige Guldparitet, men efter de Oplysninger om Forholdet, der er givet mig af særlig sagkyndige, har jeg ment det bedst, at vi nu igen i nogen Tid ser Forholdene an, og derfor har jeg formet Lovforslaget, som det er. Jeg er ogsaa en ubetinget Tilhænger af, saafremt der skulde være Mulighed derfor, atter at faa oprettet den skandinaviske Møntunion. Men alle Forhold taget i Betragtning tror jeg, man maa sige, at hele Spørgsmaalet endnu ligger i det uvisse, og den Mulighed er til Stede, som jeg allerede har antydnet, at man ikke vender tilbage til den almindelige Guldindløselighed, men snarere overalt indfører Indløseligheden med Barrer. Jeg kan henvise til, at Czekoslovakiet for ganske nylig er gaaet over til at fastlægge Sedlerne ved Guldbarrer.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget, som jeg beder om maa blive hurtigt behandlet. Nærmere Oplysninger om hele Forholdet vil bedst kunne gives i det Udvalg, som formentlig vil blive nedsat til at prøve Lovforslaget. I og for sig har jeg personlig ikke noget Ønske om at faa Lovforslaget behandlet i Udvalg, men jeg gaar ud fra, efter den Stilling, man i det hele taget har taget til Spørgsmaalet, at man vil foreslaa Lovforslaget behandlet i et Udvalg. Jeg beder da om en kort Behandling, saaledes at Landstinget ogsaa kan faa Tid til at færdigbehandle Sagen.

Formanden: Landbrugsministeren har Ordet for at fremsætte et tidligere anmeldt Lovforslag.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg har herved den Ære for det høje Folketing at forelægge *Forslag til Lov om Jagten*. De Hovedformaal, som dette Forslag nærmest

giver Udtryk for, er, at Jagtretten skal følge Brugsretten til Jorden, og for det andet, at de nuværende Jagtkort afskaffes. Jeg vil finde det rimeligt, at Brugeren af Jorden, som har de Ulemper, der følger med Vildtet, ogsaa faar de Fordele, der følger dermed, nemlig Ret til at jage det.

Angaaende Jagtkortene vil jeg sige, at jeg maa betragte disses Indførelse som en Slags Forlystelsesskat, jeg kan ikke rigtig se nogen anden motiveret Begrundelse for det. Det er muligt, at man ogsaa vil anføre, at de bidrager til at indskrænke Jægerens Antal og derved virker som en Slags Fredningsbestemmelse, men jeg vilde dog finde det meget urimeligt at søge at frede Vildtet ved at indføre den Slags Bestemmelser, fordi det jo er en økonomisk Begrænsning, en Begrænsning af Jægerens Antal til Fordel for dem, der har godt Raad, og en Udelukkelse af dem, der har mindre Raad, og jeg kan ikke tænke mig, man i Rigsdagen gennemfører en Skat med den Motivering. Jeg vil derfor antage, at Hovedformaalet med at indføre Jagtkort er at faa en Skat paa den Forlystelse, det kan være at gaa paa Jagt, og det mener jeg maaske der kan være en vis Berettigelse i, det er, som man ser paa det med Hensyn til Forlystelsesskattens Berettigelse eller Ikke-Berettigelse. Men det synes mig at være en meget forkert Maade at tage en Forlystelsesskat paa, og jeg foreslaar derfor, at man gaar bort fra dette. For Sagen er jo den, at i Almindelighed betaler man Forlystelsesskat efter Forbruget, men her er det jo ingenlunde saaledes, her svarer man lige meget, enten det er et stort eller et lille Forbrug, og enten det er et stort eller lille Areal, man har Lov til at jage paa. Jeg finder det uforstaaeligt, at det skal være rimeligt at betale et 2 Kr.s Jagtkort for at faa Lov at gaa paa Jagt paa sin egen Jord, uanset om man har 2 eller 1 000 Tdr. Land. Og det samme gælder i lige saa høj Grad med den anden Slags Jagtkort, de 20 Kr.s Jagtkort, som skal anskaffes nu for at faa Lov til at gaa paa Jagt paa anden Mands Jord. Det er jo en Bestemmelse, som betyder, at de, der af økonomiske Grunde er nødt til at arbejde de fleste Dage og maaske kun har Tid og Raad til at gaa paa Jagt en enkelt Dag, skal betale 20 Kr. for at kunne gaa paa Jagt denne ene Dag, medens andre, som er økonomisk gunstigere stillet, for hvem det maaske ikke er nødvendigt at udrette et andet Arbejde i hele Jagttiden, og som derfor under hele Jagtsæsonen kan gaa paa Jagt, heller ikke betaler mere end 20 Kr. Er der derfor nogen Skat, som man kan sige